

N A Š Ā D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (pošti), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Okoli po svetu.

Kat. liško-narodni poslanci na Kranjskem so letos s svojim nastopanjem v deželnem zboru na Kranjskem vzbudili zanimanje in pozornost izven kranjske dežele. Dokazali so, da imajo v svojih vrstah visokonadrajene moze, polne obšekeristnih in prevažnih misli. Dr. Šušteršič, dr. Krek, dr. Švajcar, učitelj Jaklič, Povše, Arko, dr. Žitnik so moze, ki se za vsako stvar brigajo, jo temeljito preštudirajo in znajo ž njo tudi doseči, kar hočejo. Sprejel se je v deželnem zboru predlog za splošno in enako volilno pravico, uvedlo se je čitanje samo slovenskega zapisnika, zahtevala se je ustanovitev jugoslovanskega vsenčilišča, upeljal se socialno-politični svet ter se sprejelo mnogo, mnogo za kmeta važnih stvari.

V deželnem zboru koroškem pa se je letos med vsemi kmečkimi poslanci najbolj odlikoval g. Fr. Grafenauer. Gotovo je, da je na tihem že tudi pametnejšim nemškutarjem žal, da ga niso volili v državni zbor. Skoro v vsaki seji je povzdignil Grafenauer glas za svoje volilce. Zahteval je nove lovske postave, ki bi varovala bolj kmeta, ne pa divjačino, kot dosedanja. Predlagal je, naj se da rajši podpora ubožnejšim puškarjem v Borovljah, ne pa nemškim

turnarjem v Celovcu. Zahteval je, naj se postava glede poslov tako preuredi, da se bodo morali naglašati pri občini. Grajal je postopanje pri zavarovalnici zoper požar. Kako Nemci pri tem zavodu delajo! Dne 1. maja t. l. je plačala neka stranka zavarovalnico, a kmalu potem je zavarovalnica zahtevala, naj stranka še enkrat plača. Prejšnji ravnatelj je bil nesposoben, morali so ga odgnati, a da so se ga odkrižali, so mu plačali 20.000 kron. Ali se ne pravi to, denar pri oknu ven metati. Grafenauer je nemškim poslancem vsled tega pošteno nabrusil ušesa!

Na Dunaju se je obhajal pretekli teden avstrijski katoliški shod. V imenu Slovencev je povdarjal dr. Lampe iz Ljubljane, da katoličani ne poznajo razločka med gospodskimi in med hlapčevskimi narodi in da si naj to tudi katoliški Nemci zapomnijo. Rekel je: „Tu smo danes zastopniki vseh avstrijskih narodnosti in zahtevamo krščansko svobodo, enakost in bratstvo v naši državi pod zastavo katoličanstva.“ Sklenilo se je na shodu mnogo koristnih reči za nepolitično organizacijo. S ponosom lahko rečemo, da smo Slovenci v tej organizaciji že krepko pričeli.

Avstrijska vlada bo torej vendar dovolila narodom splošno in enako volilno pravico za volitve v državni zbor. Toda skoro

gotovo bomo pri tem prikrajšani Slovani, kajti vlada se hoče ozirati pri razdelitvi poslancev za posamezne dežele na to, koliko ima katera dežela prebivalcev in koliko plačuje direktnih davkov. Na indirektno davke pa se ne ozira in s tem bodo bolj kmetijski in ubogi narodi hudo prikrajšani. Kranjska je dosedaj imela 11 poslancev, po novem vladnem načrtu bi jih imela le 7, Štajerska je imela dosedaj 27 poslancev, po novem načrtu bi jih imela le 21, Koroška jih je imela dosedaj 10, po novem le 5. Ampak največ bi pridobila Nižje-avstrijska, kjer so sami Nemci. Krivično je, ozirati se samo na direktni davek, ker se indirektnega štirikrat več plača, zato naši poslanci ne smejo pripustiti volilnega reda, kakor ga vlada hoče, magari da razbijejo tudi državni zbor.

Gospod sultan, vladar turške države, nočejo pripustiti, da bi ruska in avstrijska država nadzorovali pobiranje davkov v Makedoniji. Zato so odplule avstrijske, italijanske, ruske, francoske in angleške ladije proti Carigradu, da zaprejo turški dovoz in izvoz blaga po morju in tako sultana prisilijo, naj v to dovoli.

Na Ruskem še vedno trajajo nemiri, sicer ne več v tolikih krajih kot dosedaj, vendar popolnega miru še v državi ni.

Vrta slovenska mati.

Govor pri pogrebu rajno matere Terezije Zidanšek dne 5. nov. 1905. Govoril Fr. Hrastelj, dekan v Konjicah.

Sveti Duh govori v bukvah pregovorov, 31. pogl.: „Kdo bo našel v čednosti močno ženo? Njena cena je kakor dragih reči, pripeljanih od daljnih krajev. Srce njenega moža se na njo zamaša, in dohodkov mu ne bo manjkalo. Oma mu skazuje dobro vse žive dni. Njene roke opravljajo težko delo, in njeni prsti prijemajo vreteno. Svojo roko odpira ubogemu in svoje dlani steguje proti ubogemu. Ne boji se za svojo hišo snežnega mraza; kajti vsi njeni domači imajo dvojno oblačilo. Svoja usta odpira modrosti in postava milosti je na njenem jeziku. Pregleduje pota svoje hiše in ne je brez dela kruha. Njeni otroci se vzdigujejo ter jo blagrujejo; tudi njen mož jo hvali. Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota; žena, katera se Gospoda boji, bo hvaljena. Dajte ji sadu njenih rok in naj jo hvalijo njena dela!“

Tako ženo, tako mater od svetega Duha hvaljeno so imeli pri Kovačiji v vaši po-

šteti župniji, dragi Špitalčani, rajno mater Terezijo! Pred 57 leti je mladi posestnik Mihael Zidanšek si iskal tovaršico in sveti Duh mu je pomagal jo iskati in najti na Prežigalih, mlado, pobožno Terezijo Pajekovo. Rajna mati je imela pridne, pobožne stariše, kateri so vse svoje otroke bogaboječje vzgojili. Dva brata rajne Terezije sta bila duhovna; starejši gospod Janez so umrli kot župnik v Poljčanah, mlajši gospod Jožef so bili dolga leta profesor verouka na mariborski gimnaziji, so postali kanonik mariborske škofove stolice in so v veliko žalost cele vladikovine preneglo umrli. Njih telesni ostanki so na konjiškem mirodvoru pokopani.

Rajna mati je prišla za gospodinjo v hišo pri Kovačiji, in ž njo je prišel velik božji blagoslov. Bila je svojemu možu vse dni življenja zvesta tovaršica, ki je delila ž njim veselje in žalost vseh 57 let. Delala je pridno od jutra do večera, posle in otroke skrbno nadzorovala, poslopja so se nova postavila, posestvo se je s prikupom novih njiv povečalo; pri Kovačiji so imeli vsega dovolj, dokaz, kako modro in skrbno gospodinjo so imeli.

Njej torej veljajo pohvalne besede sv. Duha. Srce njenega moža se je na njo zamašalo, kajti dohodkov mu ni manjkalo; dobro mu je skazovala vse žive dni, dobro je gospodinjala v svoji hiši in brez dela ni jedla kruha. Njene roke so opravljale težko delo, pa njeni prsti so sukali tudi vreteno.

Rajna mati je bila posebna prijateljica ubožcev, kateri so jo ljubili kot svojo najboljšo mater, najrajši k njej zabajali in tam prenočevali. Rajna Terezija je beračem zmiraj lepo postregla in bolnim zdravila preskrbovala. Cela fara žaluje za njo, ubožci pa kar glasno ihtijo, ker so svojo dobro mater izgubili. Zares zasluži od sv. Duha pohvaljena biti, ker je roke rada odpirala revežem, ker je bila usmiljenega srca in bo usmiljenje pri Bogu dosegla.

Rajna mati je bila milega, mirnega značaja, govorila malo, pa modro, svarila vedno milo in s tem največ uspehov dosegla. Žalostne je vedla posebno lepo tolažiti in razprtije z milim prigovarjanjem poravnati. Torej njej velja pohvala sv. Duha: Svoja usta je odpirala modrosti in postava milobe je bila na njenem jeziku.

Slovenske mladenke, to je vaš list, širite ga!

Slovenski mladeniči, razširjajte edini mladeniški list!

Mladinska organizacija.

Pododbor Slovenske kršč.-socialne zveze je imel dne 23. t. m. v Mariboru sejo. Sicer se je iste udeležilo zaradi sila slabega vremena manj udov kakor navadno, vendar se je v seji posvetovalo in sklepalo o zelo važnih stvareh. Poslovnik za dekanijske odbore se je potrdil, samo se je dostavilo, naj dekanijski odbori tudi redno poročajo pododboru o svojem delovanju. Na to nalogo se bodo večkrat v „Našem Domu“ opozorili. Dekanijski odbori so se osnovali za vse dekanije ter bodo objavljeni, kakor hitro bodo imenovani gospodje poročali, da se žrtvujejo in sprejmejo mandate. Pododbor je sklenil, se obrniti na osrednji odbor v Ljubljani, da dobi vsako Zvezino društvo en izvod „Društvenega koledarčka za knjižnico brezplačno. Društveni koledarček“ se začne v par dneh razpošiljati. Društva se prosijo, naj se zaradi doneskov za Zvezo nikakor ne obotavljajo pristopiti k Zvezi, ampak če imajo kake pomisleke, naj se obrnejo na pododbor, ki bo uvaževal vse razloge ter uredil stvar v obojestransko zadovoljnost. K Zvezi je dosedaj pristopilo na Štajerskem 41 društev, in upamo, da se bo to število še kmalu povečalo. Ob nemško-slovenski meji se bosta osnovali dve bralni društvi. Eno društvo ob meji pa snuje za nevaren kraj v sosednji župniji knjižnico. Za mejo se bo osnovala tudi uzorna in popolna potovalna knjižnica. Snovanje je sprejel č. g. Jože Kranjc, kapelan, Sv. Peter pri Mariboru, p. Maribor. Vse rodoljube prosimo, da ga v to plemenito svrhu podpirajo z denarjem in knjigami. Predsednik enega izmed Zvezinih društev pa je prevzel nalogo, da začne knjižnico izmenjevati z drugimi društvi. Svoje izkušnje bo priobčil potem v našem listu, ki bodo v tem oziru velikega pomena in bodo gotovo vsa društva zanimala. Izobraževalna društva se naj zaradi povečanja knjižnic obračajo za podporo do rodoljubov, do občinskih zastopov, do okrajnih zastopov, do posojilnic in na deželni zbor. Pododbor prosi vsa društva, da resno začnejo z delom, osobito s poučevanjem. Nič ne de, če se

Rajna je bila mati 9 otrok, 6 sinov, izmed katerih sta pa dva umrla, in treh hčerá; vse te je prav skrbno izgojila. Sin gospod Jožef zavzema kot profesor bogoslovja in ravnatelj dijaškega semenišča posebno odlično mesto med duhovniki layantinske škofije, ker nam pomaga izgojevati duhovnike, delavce v vinogradu Gospodovem. Rajna mati je tako srečna, kakor sv. Monika, da se je bo njen sin Jožef pri vsaki daritvi sv. maše spominjal vse dni življenja. Ostali sinovi slovijo kot izvrstni gospodarji, hčere pa kot pridne gospodinje, tako, da delajo vsi otroci čast dobri rajni materi: „Njeni otroci se vzdigujejo in svojo mater blagrujejo.“ Sv. Duh govori: „Žena, katera se Boga boji, bo hvaljena.“ In taka je bila rajna mati.

Kot pobožna devica je stopila v zakon in bogaboječa ostala vse dni svojega življenja. Kot gospodinja in mati je skrbela, da so vsi pri Kovačiji izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi, da so se molitve lepo skupno opravljale in se pri hiši ni nikdar kaj hudega govorilo. Kot tretjerednica držala se je natanko pravil tretjega reda, posebno glede prejemanja sv. zakramentov. V svoji dolgotrajni bolezni, katero pa je z Jobovo

jih tudi mnogo ne udeležuje, toda kateri se, to bodo močje! Poslovanje pododbor se je uredilo in razdelilo raznim gospodom, vendar se zaradi enostavnosti prosi, da se vsi dopisi naslavljajo na ime: dr. Anton Korošec, Maribor. Na delo krščansko!

Mlad. Zveza pri Sv. Ilju v Slov. gor. ima v nedeljo, dne 3. dec. običajni podučni shod po večernicah v sobi bralnega društva. Domači, kakor tudi sosedni fantje iskreno povabljeni! Vodstvo „Zveze“.

„Mladeniška zveza“ na Dobrni je na svojem izvanrednem občnem zboru volila sledeči odbor: M. Božnik, voditelj, A. Rehar, namestnik, J. Švent, tajnik, J. Lipičnik, blagajnik, V. Lipičnik, knjižničar. Na zadnjem mesečnem shodu se je nadaljevalo predavanje o občinskem volilnem redu. Pri govorniških vajah so govorili: Dobičnik Fr., Mastnak Maks, Kolenc Vinko in Kramar Gregor. Prihodnje zborovanje je 3. dec.

Kdo si naj naroči naš list? 1. Vsak mladenič in vsaka mladenka, ker naš list je mladinski list, in sicer edini slovenski politični list za mladino. On uvaja vrlo slovensko mladino v slovensko politiko ter jo seznanja vsaj z najvažnejšimi dogodki v domovini in po svetu. 2. Naš list si naj naroči vsakdo, kdor še dosedaj ni imel nobenega lista. Dobil bo zanimanje za javno življenje ter dobil podlago za politično izobrazbo. 3. Naš list si naj naroči, kdor ne more več darovati za liste, kakor eno krono. „Naš Dom“ je najcenejši politični list. 4. Naroči si naj naš list sploh vsak Slovenec, ker s tem podpira dobro stvar. Z novim letom naj v nobeni slovenski hiši ne manjka „Naš Dom!“

Vzajemnost socialnega dela in gojitev duha vzajemnosti.

Govoril mladenič Fr. Žebot od Št. Ilja na občnem zboru slov. kršč. soc. zveze dne 4. sept. v Mariboru.

Ako resen opazovalec pogleda v zgodovino našega društvenega življenja, bode zapazil, da se je izvršil v naših društvih velik preobrat, odkar je „Slov. kršč. soc. zveza“ zbrala pod svoje okrilje razna naša nepo-

potrpežljivostjo prenašala, je prejemale sv. zakramente vsaki teden; ona je bila žena, katera se je Boga bala, zdaj bo od Gospoda hvaljena.

Čudovito blagega ženskega bitja telesni ostanki so v tej krsti zabiti in bodo krilu matere zemlje izročeni! So namreč telesni ostanki blage matere, ki nam v spomin kličejo vse, kar je rajna v teku 77 let svojega življenja prestala; kot devica boje za kreposti in čednosti, kot gospodinja, koliko truda in skrbi je imela kot mati devetero otrok, koliko noči je prebedela, koliko solz prelila, koliko ur za blagor otrok premolila! In zdaj je prišel čas plačila!

Dajte ji sad njenih rok, zakaj njena dela jo hvalijo, opominja sv. Duh. O, pravični Bog, ki poplašča vse dobro, daj zdaj plačilo rajni materi Tereziji od velikega truda in skrbi, posebno pa od lepo vzgojenih devetero otrok! Koliko otrok je za nebesa izredila, toliko dragocenih biserov naj diči krono njenega plačila gori v svetih nebesih.

litična društva, in so leta začela delati resno v smislu „Zvezinega“ programa. Prejšnja leta so nekatera naša društva sicer posamezno dobro delala, a vendar brez pravega, istinitega uspeha. Temu je bilo vzrok pomanjkanje prave, enotne organizacije, pomanjkanje prave vzajemnosti v socialnem delu. Društva so tavalala brez pravega smotra in načrta in seveda brez pravih uspehov. Ko pa je pred nekaj leti „Slov. kršč. soc. zveza“ jasno in določno začrtala, kako in zakaj da naj naša društva delujejo, takoj se je takorekoč oživila naša mila Slovenija, oživila pa predvsem najbolj ideja krščanska in slovenska, ki zasluži ime: ideja vseslovenska. Ne pomaga nam pa samo vzajemnost načrtov in programov, temuč najlepše se kaže vzajemnost tedaj, če vsa naša društva tudi v resnici delujejo po vzajemnih, t. j. skupnih programih! Vsako društvo mora delati, to je za njega življenskega pomena. Ako se v društvu ne dela, začne isto hirati in pešati ter kmalu tudi zaspi smrtno spanje, bolj pa ko se v društvu dela, tembolj krepko se razvija in tembolj mu je tudi zasiguran njega obstanek.

Gledati se pa mora na to, da društvo ne dela samo za-se, ampak skrbeti se mora za to, da to delovanje pride v prid tudi drugim društvom. Ta namen ima vsa naša organizacija! Delo v naših društvih bodi vzajemno! Kar ima eno društvo dobrega, od tega naj imajo — kolikor je mogoče — korist tudi druga društva. Deloma pri nas v Slov. Goricah že delamo v tem smislu. Podučnega shoda enega društva udeležujejo se tudi udje drugih bratskih društev in sodelujejo z raznimi govori in predavanji. Na ta način se podpiramo vzajemno ko bratje in na ta način naši organizaciji zasigramo obstanek našim društvom pa procvit. Misli izražene na teh skupnih shodih ne ostanejo na ta način samo v enem kraju, v krogu enega društva, temuč se širijo tudi dalje. Še večjega pomena pa bi bili shodi, ki bi se prirejali v takozvanih društvenih okrožjih (dekanija, sod. okraj). Sbjajali naj bi se voditelji ali pa tudi vsi odborniki dotičnih društev na določenem kraju, zdaj tu, drugokrat zopet drugod. Tu bi se spoznalo delovanje posameznih društev, tu bi se razpravljalo o njihovih različnih težnjah in zadevah. Na takih in enakih posvetovanjih društvenih voditeljev se najlože razmotriva, kako priti v okoliš raznim društvenim nedostatom, najlože se pa tudi določa, kako bi posamezno pripomoglo svojim društvom do prave izomike in blagostanja. Če bi n. pr. kako društvo potrebovalo bodisi gnotne ali materijalne podpore, tu bi se najlože o nujni pomoči razmotrivalo. S takimi shodi se je začelo v Slov. Goricah že letos.

Meseca januarja namreč je bil tak shod pri Sv. Lenartu v Slov. Goricah kamor je došlo 19 odbornikov, ki so zastopali 6 bralnih društev. Začetek se je obnesel vrlo dobro, naj bi se pa tudi v tem smislu nadaljevalo.

Največjega pomena za vzajemno in enotno delovanje naših društev pa je osrednja zveza, t. j. „Slov. kršč. soc. zveza“ v Ljubljani. Kako mogočno vpliva na posamezna društva, kako omogočuje vzajemno in enotno delo, ter kako pospešuje delovanje društev, o tem pač nikdo ne dvomi, kdor pazno zasleduje delovanje „Zveze“ v kratkem času njenega obstanka. Najboljši svedok, da „Zveza“ res vrlo skrbi za vzajemno delo naših društev, je lanski krasni manifestacijski shod na Brezjah, ki ostane nam vsem udeležencem v neizbrisnem spominu. — Društva pri

„Zvezi“ kažejo hitro neko novo življensko moč; ona pa, ki niso pri „Zvezi“ so osamljena in jako skromen je njih napredek. Ako tedaj društvo hoče uspešno, vzajemno z drugimi društvi delovati in če hoče pospeševati pravo omiko v slovenskem in krščanskem duhu, tedaj ne sme in ne more ostati samo, ampak čimprej mora pristopiti k „Zvezi.“ Naj bi tedaj na Slovenskem že ne bilo nobenega nepolitičnega društva, ki bi ne bilo pri naši „Zvezi!“ Kajti v združenju, v slogi, v edinosti, v vzajemnosti je moč — velemoč!

Nekatera društva imajo za svoje ude posebej družvene znake. Ali bi morebiti ne kazalo, da bi naša „Zveza“, katere udje so raztreseni po vsej Sloveniji, ali bi ne kazalo, da bi „Zveza“ tudi za vse preskrbela in določila kak skupen društven znak? To vprašanje smo že štajerski „Zvezini“ odborniki lansko leto v neki seji razmotrivali. Kako lepo bi gotovo bilo, če bi Kranjec, Primorec, Korošec, Štajerc nosili vsi enaka znamenja, kot udje najmočnejše najpomembnejše in najvažnejše organizacije na Slovenskem! Kakor nas združuje skupen program, kakor nosimo v srcu vsi skupne, enotne ideje, tako kažimo tudi na zunaj našo bratovsko vzajemnost! To bi bila nekaka združena Slovenija! Gotovo je, da bi tako skupno znamenje zelo ugodno vplivalo na medsebojno vzajemnost in edinstvo posameznih udov. Usojam si zato predlagati, da bi se takoj danes tukaj o tem debatiralo in če mogoče, naj se že danes določi skupen društven znak, po katerem se bodo društveni lahko medsebojno spoznavali.

Kakor za izobraževalna, ravno tako je pa vzajemno delovanje velike važnosti posebno še za delavska društva. Le vzajemnost in edinstvo, ter složno postopanje bo tudi njim pripomoglo do ugleda in napredka, le tako bodo dosegla svoje namene, svoje pravice! Duh vzajemnosti naj se kaže posebno še tudi v tem, da potujoči udje dobivajo podpore tudi v tujini, če so je v resnici potrebni, kakor se to zgodi n. pr. pri vzgledno organiziranih katoliških rokodelskih društvih. Delavci, tu pokažite svoje bratstvo, svojo medsebojno vzajemnost!

Sploh naj bi se delalo na to, da ima naša organizacija stik tudi z drugimi organizacijami katoliškega duha. Vsakdo naj bi spoznal vsa, vsaj važnejša katoliška društva doma in na tujem! Kako dobro je to za rokodelce, ki potujejo v tuje kraje, za izseljence, ki se hočejo stalno naseliti drugod, sploh za delavce, če tudi samo za nekaj časa iščejo zaslužka na tujem. Res, dobro je, če pride delavec med tuje ljudi, pa najde društvo, katerega namen in delovanje mu je že znano, — lahko se mu pridruži, ne da bi se mu bilo treba bati da bi izgubil vero, ali zatajil narodnost! Vrlo deluje v tem oziru Rafaelova družba, posebno za izseljence; v veliki nevarnosti so v tujini ženske, kako dobrodošla je v tem oziru spet družba sv. Marte in druga društva (sv. Nikolaja), kjer se brezposelna dekleta prevzame v oskrbo dokler ne dobi kake poštene službe. V tem oziru bi bilo jako dobro in priporočljivo, da bi „Zveza“ oskrbela seznamek in popis takih društev doma in na tujem. Posebej pa bi še bilo želeli, da se v naših društvih udje s predavanji podučijo, katero društvo bi jim na tujem koristilo, katero škodovalo v verskem in narodnem oziru. — Dovolite da končam! Površno sem označil, kako bi naj naša društva delovala vzajemno za prevzišene naše ideje. Zborovalci boste mi pač

oprostili, da nisem govoril dovršeno, kot bi se moralo o tem predmetu govoriti, a pomislite, da vam je govoril preprost kmečki fant, kateremu ni možno besedo Bogvé kako gladko in imenitno sukati.

Misli pa, ki sem jih izrazil, prišle so mi iz srca in upam, da najdejo tudi povoljni odmev. Komčno še izražam željo, da bi „Zveza“ naša z vzajemnim delovanjem naših društev pripomogla našemu milemu narodu slovenskemu do prave krščanske omike, da bi enkrat našemu ljudstvu zasijalo solnce boljše, srenejše bodočnosti! V to pomozi Bog!

Zivela ideja naša!

Ideja slovenska in krščanska! (Gromovito odobranje!)

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje.)

Sv. Lovrenec je bil dijakon in v Rimu na ognju pečen. Tu v rakvi smo videli tisto marmornato ploščo, ki je služila za podlago ražnju, na katerem so sv. Lovrenca živega pekli. Še zdaj se vidi sled krvi. V tej rakvi so pokopani tudi sv. Justin Hipolit in sveti papeži: Cozim Sikst III. in sv. Hilarij. Iz te rakve je vhod v katakombe. Sel sem še enkrat na grob blaženega papeža Pija IX. pokleknil. Teško sem iz te prekrasne cerkve odišel. Zadej za cerkvo je velikanski mirodvor, kjer zdaj Rimljani pokapajo svoje mrtve. Na sredini stoji lepa cerkva, katero je dal papež Leon XIII. zidati. Ta mirodvor je kot kak park, celi gozdi zelenih cipres, lepih marmornatih in železnih križev, raznih dragocenih rakev, kapelic, pa tudi priprostih križev je mnogo. Tudi vodovod je napeljan. Med vrstami so lepe s peskom posute stezice. Ker je čas vse prebitro minul in je že solnce zahajalo, smo se morali odpeljati domu. Pred cerkvijo stoji visoka kamenita soha, s podobo sv. Lovrenca z ražnjem. Grede smo še obiskali cerkev Marija Angelov blizu kolodvora. Cerkev stoji v sredi podrtin velikanskih tople cesarja Dioklecijana, katere je stavilo svoje dni 40.000 vjetih kristjanov. Koliko so ubožci takrat trpeli, ve le sam Bog. Ta cerkev je krasno poslopje v podobi križa. Poprečna ladija je bila poprej dvorana v toplicah in v njej stoji osem visokih močnih granitnih stebrov, kakor jih je dal Dioklecijan postaviti. Stene so pokrite z velikimi umetnimi slikami, ki so bile nekdanj na altarjih v baziliki sv. Petra. Videli smo del od sv. križa, dele od šib, s katerimi je bil Jezus bičan in trupla več mučnikov. V sredi dvora v samostanu stoji tri velike ciprese, vsajene od slavnega umetnika Michelangelo.

Ker je v Rimu slaba, nezdrava voda in večinoma zelo globoki vodnjaki, so že v starih časih vodo od daleč v mesto po cevih napeljali. Toda sovražniki so večkrat vse porušili. Še danes se vidijo velikanske groblje nekdanjih kopalnic. V mestu je več lepih javnih vodnjakov, vodometov, tako na trgu sv. Petra in posebno krasno in umetno izdelan vodnjak Fontana Trevi, ki ga vedno mnogo tujcev občuduje. Prijetno sumljaje teče voda iz soh in žrel kamnitih živalskih podob v veliko kranico. Pravijo, da kdor pri odhodu iz Rima iz tega studenca pije in v korito kakšen denar vrže, pride zopet v Rim.

Vsak večer šli smo k našemu konzulu v njegovo palačo, kjer je bilo ob 8. uri zboro-

vanje. Tam se nam je naznanil vzpored za drugi dan. Tukaj smo tudi lahko menjali naš denar in so se nam od doma došli listi razdelili. V tujem kraju človeka pismo zelo razveseli, posebno če od doma dobi vesela poročila. Imeli smo tudi „Slovenca“ na razpolago.

Čudil sem se, da v Rimu delavci tako strastno berejo. Zjutraj letajo mladi fanti in razne osebe z jerbasom, napolnjeni s časniki in kriči naslove listov, kakor: „Popolo Romano“ (vladne stranke), „Voce della Verità“ (katoliške), „Messagero“ (demokrat), itd. Skoro vsak delavec si kupi list in bere. Upanje je, da dobimo tudi pri nas v kratkem prosto kolportajo in zavedni narodnjaki bi morali delati že zdaj, da se ustanovijo posebni odbori, ki bi v vsaki fari skrbeli, da bodo naši narodni trgovci, krčmarji in drugi, kateri imajo priložnost in so na primernem prostoru, širili in prodajali le naše časnike. Znano je v obče, da ravno tisk ima danes največjo moč na svetu in da so nam dobri pošteni listi zelo koristni in prepotrebni. Zato skrbimo, da nas sovražnik ne prehit.

(Dalje prih.)

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Vse govori in piše sedaj o splošni in enaki volilni pravici. Dobili jo bomo gotovo in potem bode nemškimi pravicam odklenkalo, potem bode prišla za Avstrijo slovenska doba. In tudi nas Slovencev ne bodo več tako v kot potiskali kakor doslej. Slovanska večina v državnem zboru bo gotovo izvršila tudi svojo staro željo, da se Avstrija pod skupnim habsburškim vladarjem razdeli v narodne pokrajine kakor je sedaj razdeljena v različne dežele. Vsak narod naj bo za se tako skupaj kakor sedaj ena dežela. Samo na ta način se da mir narediti med narodnostmi, da se ne bodo vedno kavsale in ravsale med seboj. Potem pridemo tudi Slovenci različnih dežel pod ene streho, pod eno deželo. In ako se zraven tesno sklenemo s Hrvati, bomo na avstrijskem jugu moč, na katero se bo ozirala cela država. Že bližnja prihodnost zna torej temeljito spremeniti položaj Slovencev ter jih v veljavi povzdigniti kakor se mnogim niti ne sanja. Deželni zbor štajerski je zaključen, za Slovence ni imel nobenega pomena. Naši poslanci so bili skoro tako tihi, kakor bi jih sploh ne bilo v Gradcu. Menda kuhajo kak velik program za bodočnost ter v to svrhu rabijo ves čas in vse moči! Ampak „Štajerc“ je s svojim krušnim očetom zadovoljen, ker se je potegoval za razširjenje hiralnice v Ptuj. Za dobro stvar se je potegoval, tudi naši poslanci so glasovali za to dobro stvar, toda zaradi Orniga bi vam radi, častiti bralci nekaj povedali na uho. Veste, zakaj se je Ornig za razširjenje hiralnice potegoval? Hm, hm, on in njegov svak Strašil zalagata ptujsko hiralnico z različnimi potrebščinami, ona dva sta liferanta za omenjeni zavod! Mislite, da liferanti nič zraven ne zaslužijo, da delajo iz človekoljubja? Pustimo to stvar, Ornigu in Strašilu je neljuba. Orehovski Bračko pa je nekoliko bolan, katar je baje dobil pri nekaterih zadnjih občinskih volitvah, ker so kmetski volilci njega in njegovo stranko postavili pod kap. Oh, kako neusmiljeni ljudje! „Štajerc“ se boji omike, njega je strah, da bi ljudje kaj znali, za to odvraca svoje čitatelje od Mohorjeve družbe. Nazadnjaško delo! Nad Podčetrtkom še vedno vlada tema. Zmagala je pri volitvah v ob-

činski odbor nemčurska stranka. Tje se še zahaja premalo „Našega Doma.“ Prijatelji, ali kaj agitirate za list? Vsak zaveden slovenski človek bi ga moral imeti! Eno krono bo vendar vsakdo lahko utrpel? Na delo za našo slovensko-kmetško stvar, na delo tudi za mladi „Naš Dom!“

Sprememba v listu. Mnogi želijo, naj bi v našem listu prinašali važnejše dogodke, ki se godijo v sredini naše slovenske zemlje, na Kranjskem. Že v prihodnji številki bomo v tem smislu uredili list in če bo čitateljem taka uredba ugajala, bomo potem dosledno poročali tudi o bolj zanimivih kranjskih dogodkih.

Nemški listi strašno grdo pišejo o Slovencih. Slikajo nas, da smo sami ubijalci, tatovi, da ni bolj zabitega naroda, kakor smo Slovenci, sploh vse slabe lastnosti nam pripisujejo. Listi imajo s takim pisarjenjem svoj grd namen, odgnati namreč hočejo od Slovencev različne kupce. Sad tega hujškanja se res že tudi pozna. Slovenci bomo morali bolj priškrniti one Nemce, ki podpirajo take grde liste, ter jim ne več nositi svojih grošev.

Sv. Ilj v Slov. goricah. Časi se spreminjajo, tako lahko vsklikamo tudi Šentiljčani, če se kateri ozre na bišo našega gostilničarja k „lipi“, R. Bračko. Prej se je blestel na njej lep slovenski napis in ta gostilna je bila tudi vedno zbirališče tukajšnjega Slovenstva. A pred nedavnim časom pa je — menda po noči — lepo slovensko besedilo zakrila barva in uresničuje se rek: Tempora mutantur! Časi se spreminjajo! — Slovenski trgovec v hiši naše „Posojilnice“, g. Körner mlajši, je odšel k Št. Ilju pri Gradiču, kjer izvršuje trgovski in gostilničarski obrt. — V Št. Ilju imamo vedno vojsko — volitve namreč. Največkrat morajo stopati na volišče vrli volilci šentiljske občine. Če namreč sem od severa privandranemu nemškočehu Helčtu, ki je kolovodja naših nasprotnikov, če namreč temu nasprotniku slovenskega kmeta kaka volitev ni po volji, jo po svoje, namreč po svojih §§ zasuce in slavna c. kr. vlada ga uboga, davkoplavevalci pa morajo ponižno — plačevati. — Tudi papa Korlček Flucher, „purgermajster“ v Cirknici, ali kakor oni pravijo „ta prva pršona v moji gmajni“, se neki prešmencano boji ne za lepo Cirknico, ampak za — župansko krono. Zato so ga naš študirani gosp. Korlček imenitno „izkunštali“, kako bi se najbolje volilo, da bi oni papa Korl Flucher še nadalje sedeli na županskem tronu in od tam modro ukazovali kmetom, ter kraljevali v svoji neizčrpnej modrosti, kot kralj — Salomon.

Sv. Anton v Slov. gor. Najhujši pristaš „Štajerca“ in nemčurske stranke pri nas je gospod Alt. On steri res veliko za ljudsko izobrazbo — s šnopsarijo. Hajl!

Iz popotne torbe. Kaj vprašujete, gospod urednik, kam je popotnik, Štajercenje, izginil, da se pri Vas v uredništvu več ne zglasi. Pa veste, kje sem bil? Radi strahu pred „Štercom“, ki je zabeljen s samo prusaško-luteransko mašo, ker se mi je namreč zagrozil, če me dobi, da me obesi v najvišji dimnik v mestu, da bi z vsemi štirimi zvonil zaduji ptujski kroti, ko bo odhajala z mesta, potegnili sem jo v Ameriko. Ej, gospod urednik, to vam je bila prijetna vožnja, ko je ladija plula po morju! Velikanske ribe, o kakih še se vam v Mariboru niti ne sanja, zijale so iz vode proti ladji. „Oh, kaj da bi si vzel polno torbo ptujskih krot seboj“, sem si mislil,

„metal bi jih jedno za drugo v morje. In to bi bil dober žir za ribel!“ V Ameriki mahnil sem jo v Brazilljo. Pa to se mi ni dopadlo. Kraji so zares lepi, pa na sprehod si nisem upal nikamor iti. Nekega dne grem na sprehod po cvetoči livadi, ko zasllišim „klepeta . . . klepeta . . .“ Kaj neki je si mislim. Pa nisem si dolgo premišljeval, ko se zakadi ona „klepeta“ proti meni, Bila je namreč kača, klopotača. Pobral sem jo v beg. Tudi tukaj bi ptujске krote prav prišle in ne bilo bi mi treba bžžati. Tudi drugi zverjadi bi prav prišla ptujška krota. Da bi ne bil v vednem strahu, denem torbo na ramo in alo, proti domovini, da si naložim teh krot. Srečno pridem v Ptuj. Na Florijanskem trgu srečam gospoda župana: „Dober dan“ rečem in privzdignem klobuk. Pa visoki gospod me je le debelo pogledal in ni se mu zdelo vredno odgovoriti: „Bog daj“. Ne vem, ali sem se mu zdel premečki, ali slovenski govoriti ne mara. In to je torej prijatelj slovenskega kmeta Slavič je ravno delil te krote, ko pridem notri. Naložil sem si jih v uredništvu polno torbo samih debelih in vesel odidem v Ameriko. Na potu pišem Vam gospod urednik to pismo ter izročam vam, kakor vsem narodnjakom najsrčneje pozdrave. Kake nspehe bom imel v Ameriki, bom vam še že poročal. — Popotnik Štajercenje.

Sv. Peter pod Sv. gorami. Dne 20. novembra bila je v naši farni cerkvi poroka. Poročila sta se g. Anton Majerholt, trgovec in gostilničar iz Rečice v Savinski dolini, in pa Micika Ulčnik, hči tukajšnjega posestnika Jakoba Ulčnik. Bilo srečno! — Dne 23. novembra je pogorel hlev Martina Lahoviča, zažgal je otrok. Že je letos tretji slučaj v naši občini, da je otrok zažgal. Pazite na otroke! — Skoraj bi rekel, spanje pravičnega spimo v naši lepi šentpeterski fari v društvenem oziru. Beremo pač precej časopisov, največ „Naš Dom“. Pa tudi Štajercencev je nekaj pri nas, kateri so naročeni na oni list iz nevednosti ali pa iz hudobije. Zaradi koristi pač ne, ker lepega in koristnega ni nikoli nič v tem izdajalcu. Podgorski.

Slovenjebistriški Stiger je v celem deželnem zberu štajerskem najslabši govornik. Vsem poslancem je hudo, če ga morajo poslušati. Edina sreča je, da se ne oglasi mnogokrat, ker tudi ne ve mnogo. Volilni okraj mariborski si je izbral poslanca, na katerega ne more biti ponosen!

Koprivnica. V tukajšnji bližini, v vasi Železno, biva neki mlad fant, pa silovit pristaš „Štajercen“; ako svojega delovanja ne opusti, ga bomo v prihodnji številki skrtali. Z njim vred pa tudi tiste fantaline iz podsredške župnije, ki hodijo v Koprivnico nemir delat. Ko bi fanti se nekoliko zavedali, prebirali krščansko-slovenske časnike, ne pa brezvernega nemčurskega „Štajerca“, gotovo ne bi delali tolike surovosti ob medeljah in praznikih med sv. opravilom. Kakšna je vaša narodnost, — takšno vaše obnašanje. Sramota! V imenu vseh narodnih župljanov fant iz fare.

Okrajno glavarstvo v Brežicah je začelo v zadnjem času hudo nemškutariti, Slovenske občine, ne sprejemajte nemških dopisov! Naj se gospodje uradniki slovenski učijo, v to so tudi zavezani, vas pa nihče ne sme siliti, da bi se zaradi komodnih gospodov pri glavarstvu morali učiti tujih jezikov. Slovenska zavednost, na dan!

Brihtnost bralcev nemških listov. Nemški listi se pogosto babajo, da so njihovi bralci najinteligentnejši ljudje celega sveta. Da človeku ni treba verjeti te napihnjene samohvale nemških časopisov, naj čita le enkrat odgovore, ki jih daje uredništvo svojim zvedavim naročnikom na njihova mnogokrat smešna vprašanja. Tudi graška „Tagespost“ hrani svoje vprašujoče naročnike z odgovori. Ta vprašanja so večkrat naravnost beraška. Vse dosedanje vprašalce je pa posekal oni „Tagespostin“ naročnik, ki je vprašal uredništvo, „če nese petelin jajca v gotovi starosti?“ Slavno uredništvo mu je odgovorilo: „Ne vemo sicer, kaj razumete pod izrazom „v gotovi starosti“, vendar mislimo, da Vas smemo zagotoviti, da petelin načeloma ne nese jajc.“

* * *

Iz Celovca. Končan in zaključen je tudi naš deželni zbor. Različne in zanimive reči so se obravnavale. Prihodnjie enkrat bode tudi „Naš Dom“ prinesel koroškimi svojim bralcem najvažnejše stvari, o katerih se je letos sklepalo. Ne bode veselo isto poročilo, ker tudi naše deželno gospodarstvo ni veselo, temveč čudno, čudno zavoženo. Ej, liberalci in nemškutarji! Na klastre in metre se hvalite, gospodarite pa „frdancano“ slabo. Teško prisluženi denar mečete skozi okno, skrbite za mesta, za učitelje, kmetom pa kažete fige. Morda se vam še vrne enkrat.

Slovensko delavsko društvo v Celovcu priredi s sodelovanjem tamburaškega društva „Bisernica“ dne 10. dec. t. l. v prostorih društva rokodelskih pomočnikov „Miklavžev večer“ s tamburanjem, petjem, gledališko predstavo in dragimi zabavnimi prizori. K sodelovanju vabimo posebno vrla pevstva in druga društva, katera prosimo, da naj pošljejo svoj spored vsaj do 1. decembra t. l. pod naslovom „Delavsko društvo v Celovcu“, Kaufmanove ulice 4.

Iskrena prošnja. Na kvaterno sredo, dne 20. decembra t. l., nameravamo v naši „Narodni šoli“ v Št. Rupertu v Velikovecu napraviti deseto božično slavnost. Da bomo mogli tudi letos naše otroke, ki so po večini otroki ubogih starišev, obdarovati s primernimi darovi, posebno z obuvalom in obleko, obračamo se zaupljivo do vseh slovenskih rodoljubov in rodoljubkinj z iskreno prošnjo, da bi tudi letos naše šolske mladine ne pozabili in nam blagovolili poslati blagohotnih darov v blagu, posebno pa v denarju. Ker nas pa od božične slavnosti loči le še kratek čas in ker imajo naše čč. sestre z nakupovanjem in prireditvijo darov za toliko otrok silno veliko posla, usojamo si prvi prošnji dodati še drugo ponižno prošnjo, da naj bi preblagi dobrotniki blagohotne darove blagovolili prav kmalu poslati. Za vso dobrotljivost se že v poprej presrečno zahvaljuje vodstvo „Narodne šole“.

Velikovec. Od vere je odpadel Egbert Bohrer, sin ravnatelja na meščanski šoli. Imenovani učitelj na tukajšnji ljudski šoli je isti Bohrer, ki je lansko leto v Ovbrah v šoli pred otroci zasmehoval verske reči, se norčeval iz molitve in uganjal še druge neumnosti. Žalostno je, da morajo krščanski stariši izročati v šolah otroke ljudem, ki sovražijo ne samo slovensko besedo, temveč še bolj sv. vero, brez katere naše ljudstvo propade in nobenega pravega poduka biti ne more. A krivi so si veliko tudi sami, saj pri volitvah ubogajo radi tiste, ki podpirajo brezversko učiteljstvo. Pri volitvah

pa se slovenski kmetje spametujte, pošteno pometite z brezverci. Ne pitajte kače, ki vas pika in srečo vaših otrok požira!

Velikovec. Ker učitelji pri volitvah tako dobro agitirajo za nemško-nacionalno „fortšritlih“ stranko, so jim letos hvaležni nemški poslanci v deželnem zboru plače zvišali. Dežela bo plačevala učiteljem 400.000 kron več, kar bo šlo večinoma iz žepa kmetom. Zvišale se bodo namreč deželne doklade. Kaj pravi k temu pameten koroški kmet? Iz srca radi privoščimo učiteljem povišanje plače, samo svoje dolžnosti morajo spoštovati. Vsega spoštovanja je vreden pošten, priden učitelj. Takšni učitelji pa, ki so pri nas na Koroškem, ki večinoma sovražijo (so tudi izjeme — a redke) našo vero, naš jezik in pravice, ne zaslužijo niti knofa.

Spodnji Dravograd. Grozna nesreča se je zgodila v soboto zvečer na 25. t. m. pri tukajšnjem peku Rotleitner-ju. Mati je vsled nujnega opravka pustila 4 letnega sinčka za mali trenutek samega v kuhinji. Otrok se je med tem časom spravil k ognjišču, da se mu je pri tem vžgala obleka ter začela na njem goreti. Ko se mati vrne, najde otroka v strašnem položaju, začne takoj trgati gorljivo obleko raz njega in se je tudi sama pri tem na rokah neznatno opekla. Zgorela je na otroku skoraj vsa obleka, ter je bil po vsem životu sežgan, nakar je tudi vsled strašnih bolečin kmalu umrl. Stariši, pazite na otroke!

Ruda. V nedeljo, dne 12. novembra je šel 22 letni Kancijanov sin Jos. Muhar popoldan na lov, baje za kratek čas. Po nepredvidnem ravnanju z nabito puško se le ta sproži in nevarno zadene mladeniča na desni nogi. Ker je bila prestreljena glavna žila, je začel močno krvaveti. Namesto, da bi ga prenesli domov in ga obvezali, so ga peljali v Grebinj k zdravniku. Med potom je pa steklo toliko krvi, da ga ni bilo mogoče več rešiti. Grebinski gospod župnik Florijan Kramer so mu podelili še sv. poslednje olje in potem je zaspal na večno. Škoda za mladeniča. Pri tej priliki nam silijo resne misli v glavo. Lov sam na sebi je lepa zabava; boljše iti na lov, kakor po gostilnah kvartati in lumpati. Če se pa prav pomisli, vendar lov za kmečko ljudstvo ni. Znan je pregovor: „Dober lovec je navadno slab gospodar in še slabejši kristjan.“ Velikokrat, ko je nujno delo na polju, gre lovec v gozd in zajče lovi, doma mu pa delo zaostaja. Ako pa greš po nedeljah na lov, pa opuščas službo božjo, ne slišiš božje besede, počasi postaneš hladen. Lovcu je navadno zajč ljubši kakor duša. Seveda ne smemo trditi tega o loveh v obče, a navadno, mi verjamite, je res tako. „Jaga“ torej ni za kmeta, z njo naj ima veselje le gospoda. Tej se bolj poda in ji manj škodi.

Sveča v Rožni dolini. Nesrečni nalezljivi legar kljub vsem naredbam neče pronehati, temveč še le narašča. Veliko solz smo že pretočili, najhujše pa nas boli, da so morali naš novi g. kaplan, Alojzij Jelenc, ki so še le letos nastopili službo, umreti vsled nalezljive bolezni. Ljudje se za razne ukaze in naročila prav malo brigajo in zato ima žandarmerija veliko opravka. Legar se razširja že po zgornji Rožni dolini in v naši okolici. Usmili se nas Bog na priprošnjo sv. Roka!

Št. Jurij na Vinogradih. Kaj žalostno so prepevali v nedeljo, 19. nov. naši šent-peterski zvonovi. Ubrana je bila sicer pesem zvonov, kakor tudi pesem nagrobna našega

možkega zbora, a veselila nas ni. Stožilo se je nam vsem, ko so domači g. župnik Poljanec v prisrčnih besedah na grobu vzeli slovo od pridnega svojega farana Jurija Dreier-Kogelnika na Važenbergu, ki smo ga pokopali ta dan. Bil je rajni skrben oče svojih otrok, zvest mož svoje žene, kaj priden in delaven gospodar na velikem Kogelnikovem posestvu. Sovražnika ni imel, spoštovali smo ga vsi. Zato se je zbralo pri njegovem pogrebu ljudstva, da ga vidiš malokje. Nad 600 ljudi je prišlo od blizu in daleč, da mu skažejo še zadnjo ljubezen, ki si jo je zaslužil v obilni meri. Pri Bogu zaželjeni mir uživajte blagi Kogelnikov oče!

Gorenče. Vendar enkrat smo dobili tudi mi svojega gospoda. Priselili so se k nam kot provizor ruški g. kaplan Matej Trepal, ki so že prej za našo faro prav pridno skrbeli. Bog Vas sprimi v naši sredini in blagoslovi Vaše delo!

Šela na Koroškem. Deželni poslanec g. Grafenauer je v živih besedah opisal v deželnem zboru sedanjo ljudsko šolo na Koroškem, ki za drugo izobrazbo ne skrbi, nego da otrokom vlije v glavo par nemških besed. To je vsa učenost! Nemški otroci se naučijo tudi drugih koristnih stvari, Slovenci pa ne, za to pa so tudi Slovenci vedno revnejši. Zahteval je g. poslanec tudi šestletno šolsko dolžnost in dveletno nedeljsko šolo.

Častno svetinje za 40 letno službovanje so dobili gg. nadučitelji: Fran Eller pri Mariji na Zili, Josip Kotnik v Rablju in Anton Stres v Žabnicah.

* * *

Kake se postane milijonar. „Postati večkratni milijonar je popolnoma lahko“, je rekel Jony Gould. Ni treba storiti drugega, kakor spraviti skupaj prvi milijon, drugi milijoni pridejo že sami. A ravno prvi milijon skupaj spraviti ni tako lahko. Najbogatejši milijonar, kar jih živi na svetu je John Rockefeller. Trudil se je celih 20 let za 400.000 dolarjev in zopet je preteklo še precej let, da je imel skupaj 1 milijon. Potem se mu je premoženje seveda naglo pomnoževalo. Včasih je v nekaterih letih „zaslužil“ več, kakor v začetku v 25 letih. O naraščanju njegovega premoženja govore sledeče številke: Leto 1855. je imel prihranjenih le par desetakov, leta 1865 že 5000 dol., 1870 leta 50.000, 1875. leta 1 milijon, 1885. leta 50 milijonov, 1890. leta 100 milijonov, leta 1900 280 milijonov, a danes ima že 400 milijonov dolarjev. Posebno srečo je imel 1. 1900. V tem letu je zaslužil 150 milijonov dolarjev.

Neumni osli. Mali Makso: „Mama, ali osli vedo, da jih imenujemo osle?“ Mati: „Mislim, da ne!“ Makso: „To so osli neumni!“

Domače življenje švicarskega vojaka. Neki švicarski poikovník je našel med uradnimi urami nekega vojaka, ki bi moral biti ta čas v pisarni, sprehajati se brez vsakega posla v zvezni palači. Vprašal ga je, zakaj ne gre v pisarno delat. „Dal sem si lase striči“, odgovoril je vojak. „Strela, ali si daste lase striči med uradnimi urami?“ zagrmel je polkovnik. „Seveda“, odvrnil je mirno pisar, „ker mi tudi med uradnimi urami rastejo.“

Vladarji na potovanju. Koliko stroškov zahteva daljše potovanje kakega evropskega princa, dokazuje najbolje sedanje potovanje

princa in princezinje Valeška, ki sta po večmesečnem pripravljanju sedaj odpotovala v Indijo. Ko je prejšnji valeški princ, sedajni angleški kralj Edvard leta 1875. potoval v Indijo, izračunjeni so bili stroški na 3 in pol milijona frankov. A še niso bili vračunjeni vsi izdatki. Kot angleški prestolonaslednik mora razviti nenavadno sijaj in porazdeliti dragocena darila, ker samo to dopada indijskim velikašema. Na svoje sedanje potovanje sta vzela princ in princezinja s seboj dragocenosti, ki so jih v Londonu zavarovali za 1¼ milijona kron. Cela legija uradnikov in detektivov čuva te dragocenosti. In pri vsem tem navaden potnik ne more zavidati vladarjev na potovanju. Med potom se morajo neprestano učiti govore na pamet. Vladarji so navadno slabi govorniki, izjema je zgovorni nemški cesar Viljem. A niti on ni vselej srečen in Harden mu naravnost očita, da govori govore čisto brez glave in repa. Princ Valeški in angleški kralj sta slaba govornika, da se morata na pamet učiti govore, ki jih jima sestavljajo posebni uradniki za razne prilike. O kralju Edvardu se zatrjuje, da ima posebno dober spomin. V enem dnevu se je pri neki priliki naučil 16 govorov na pamet. Seveda so taki govori suhoparni in enolični, toda občinstvo se je že privadilo. Komodnejši vladarji pa kratkoma čitajo za nje sestavljene govore.

Menih in dvorni svetovalec. Pruski kralj Friderik II. videl je nekeč v Šleziji meniha, ki je jezdil po cesti. „Poglejte patra“, je opomnil kralj in se k dvornemu svetovalcu Iciliju obrnivši, rekel: „Icili! pojdi in skušaj patra osramotiti.“ Ko je prišel k jahajočemu menihu, je rekel: „Velečastni, jezdite na krasnem konju; toda zdi se, da prav slabo posnemate svojega Gospoda in učnika. Kaj ne veste, da se je on zadovoljil z oslom?“ „Prav imate, toda kaj mi je storiti? Odkar je kralj vse osle naredil za dvorne svetovalce, ni mogoče nobenega več dobiti.“ Kateremu se je potem kralj smejal, ni bil menih, ki se je znal izrezati, marveč Icili, dvorni svetovalec — brez sveta.

Te si pošteno zaslužil. Ko je švedski kralj Karol XV. bival na gradu Bekaskog, je povabil k dvornemu obedu kmeta Sveta Nilsona iz Esterlefa, najzgovornejšega državnega poslanca kmečkega stanu, ker ga je hotel tako pridobiti za glasovanje za pomnoženje topništva in utrjenje nekega mesta. Topniški častnik, velik ljubljenec kraljev, je bil tudi navzoč ter hotel s kmetom norce briti. Vprašal ga je tedaj, če je resnica, da je bil vaški čevljar. „Gotova resnica je“, odgovoril je Sven Nilson; „toda vi, gospod grof, gotovo niste bili čevljar?“ „Ne! Toda kaj mislite s tem, Nilson“ vpraša častnik. „Ker bi potem še dandanašnji bili čevljar, gospod grof“ je odgovoril Sven Nilson. Grof se je ugriznil za ustnice. „To si pošteno zaslužil! pripomnil je kralj in se smejal, da je odmevalo po dvorani.“

Brisače. Poročnik N. je imel zelo pozabljivega slugo. Ko je poročnik odrinil na manevre, je zabičil slugi doma, naj ne pozabi vzeti s seboj brisač. Pa tudi med vajami ga je v vsakem stanovanju pred odhodom opozarjal: „Fric, da ne pozabite vzeti brisač s seboj!“ Ko se je poročnik čez mesec dni povrnil z vaj v garnizijo, je vprašal najprej slugo: „Fric, ali ste prinesli brisače domov?“ Sluga je z zadovoljnim nasmehom odprl kovček ter izložil 30 — tujih brisač, ker je iz vsakega prenočišča pobral brisačo.

Odkod prihaja ime časniska raca? Začetkom 19. stoletja je bilo nekoliko časa zelo v navadi, delati raznovrstne šale in razširjati celo najbolj neverjetne govorice. Neki Bruselčan, z imenom Cornelissen, je napisal za podlistek nekega časopisa o brezmejni požrešnosti rac. Da bi se dognalo, kako velika je njih požrešnost, so dali skupaj dvajset teh živali. Eno izmed njih so zaklali ter jo sesekali s kostmi in perjem čisto na drobno in ostalih devetnajst jo je z veseljem pojedlo. Takoj potem so eno izmed zadnjih preostalih na isti način dali jesti in požrle so jo. In tako se je nadaljevalo, dokler čez nekaj časa ni preostala samo ena raca, ki je imela ostalih devetnajst v svojem želodcu. Ta mala zgodba je v kratkem prišla v vse časnike. V začetku trideset let se je potem pojavila v Ameriki. In ime časniska raca je od tedaj ostala.

Znat se mera. Naša nepozabna rajnka cesarica Elizabeta je šla nekoč v spremstvu ene svojih dvornih dam na deželo se izprehajati. Na potu je srečala deklici, ki sta se ji pridružili. Cesarica je dala vsaki nekaj sladkarij in srebrn tolar. Otroka sta venomer govorila in to in ono popraševala, kakor da bi jima bila dobra gospa popolnoma neznanca. Temu pa ni bilo tako. Ko so prišli do cilja, rekla je cesarica: „Sedaj pa z Bogom, dobra otroka, le pojdita domov in pridna bodita!“ In deklici se oglasile: „Z Bogom, gospa cesarica!“ — „Ste me li poznali?“ vpraša začudena Elizabeta. „Da!“ pravite deklici. „In zakaj ste povedali to še le sedaj?“ — Starejša se je odrezala: „Pri nas pravijo, da človek boljše izhaja, če se neumnega naredi.“ Visoki gospe ste se prepričale o prebrisanosti naroda in žal, da tudi malega samopridja. Vendar ste se smejali iz srca; še bolj pa ste se smejali deklici, ker ste imeli v roki lepa svetla tolarja.

Glad na Japonskem. List „Tiji Šimpo“, ki izhaja v Tokiju, je priobčil grozne podrobnosti o lakoti, ki vlada sedaj na mnogih krajih Japonske. Le osem odstotkov riža je take kakovosti, da se ga izplača požeti. In riž je glavna hrana Japoncev. Poroča se o slučajih, da prodajo roditelji svoje otroke za poldrugi šiling, ter da s tem denarjem zapuščajo svojo domovino. Povrnivši se vojaki niso sploh več našli svojcev, ker so se ti že izselili. Neki vojak je zapustil domovino, ker, navajen vojaške hrane, ni mogel uživati domače. Mnogo ljudi biva radi pomanjkanja kuriva v podzemskih luknjah. Davkov se ne plačuje in policija ne dobiva nikake plače.

Za očeta se je maščeval.

Spisal Ivan Kavovski.

Bil je Katarinin sejem. Nebo bilo je prepreženo s sivimi oblaki in goste snežinke so padale na zemljo. V mestu G. bilo je vse živo. Lopa pri lopi stala je po ulicah, kjer so ponujali prodajalci raznega blaga. Najbolj kričal je jud: „Po petnajst, po petnajst“, in res, vso blago je imel po petnajst krajearjev. Poleg njega ponujal je drugi blago za obleko jedni deklici rekoč: „Verjamte mi deklica, obleka iz te robe trpela vam bo večno, in ko se omožite, lahko še naredite svojim otročičem krilo iz nje“. Na nasprotni strani stal je Hrvat v širokih „brgušah“, ter ponujal brente, škafe, ribeže, pipe i. dr., zopet v drugej strani kričal je Ribničan: „Kupite rešetá, sité, redosé“ itd.

Na sredi trga stal je visoko mesar ter kričal: „Hasé, klobasice, od tiste velke prasice, zdaj so vroče, kateri hoče, hasé, primte se za lase“. Okoli njega se je tiščalo vse polno glav, ki so si kupovale klobasice. Ljudje hodili so od lope do lope, kupovali in pa zijale prodajali.

Vsak, ko si je nakupil potrebnih reči, mahnil jo je v gostilno, da se pokrepča in pogreje. Posebna guječa je bila v gostilni pri „Bierquelle“. V posebni sobi bile so že vse mize zasedene, ko še pride eden kmet. Že po obleki se mu je poznalo, da mora biti iz bolj premožne hiše. Kmetje so mu hitro naredili prostor.

„No Habjanič, kak je blo kaj z prodajo?“ nagovori prišleca njegov znanec.

„Hvala Bogu! dober sejem je bil; prodal sem oba para“, mu ta odgovori. Ko si naroči jedi in pijače, obrne se po pivcih. Pri stranski mizi sedel je njegov sosed ter pil frakele šnopsa. Habjanič natoči kupico vina, postavi pred soseda in reče: „No pij, Vršič!“

Vršič porine jezno kupico od sebe ter z ošabnim glasom odgovori: „Toliko že še imam, da si lahko sam piti kupim. Ne potrebujem tvoje miloščine!“

Pivci se spogledajo. Habjaniča spreleti nevolja, a vendar prime rahlodušno kupico ter reče: „No pa tembolj pijmo mi nazadnjaki! Saj smo dobro prodajali!“

„Naj pa prodajajo naprejbedaki, če imajo kaj!“ opomni jeden izmed pivcev in glasen smeh nastane v družbi.

„Koliko si pa res dobil za vole?“ vpraša Habjaniča znanec.

„Ugani!“

„Za oba para že okoli dvetisoč kron!“

„Še nekaj čez, za eden par tisočdvestopetdeset kron, za družega pa tisočdvajset kron.“

„Lepo nazadnjaštvo!“

Pri teh besedah zavladal je zopet buren smeh.

Habjanič je bil veleposestnik in župan. Bil je pristaš z dušo in telesom kat. nar. stranke. Umnejšega gospodarja bi zastoj iskal v občini. Popolnoma njemu podoben je bil njegov sin Ivan, ki je ravnokar dovršil vojaška leta.

Vse drugače pa je bil njegov sosed Vršič. Podedoval je lepo posestvo, oženil se z pridno, bogato deklico. Delo mu ni dišalo, temuž pohajkovanje in gostilne. Tako je šel kos za kosom posestva in pretil mu je kmalo boben. Bil je pristaš brezverne nemškutarske stranke. Župan Habjanič bil mu je trn v peti zaradi svoje narodnosti. Pridobil si je nekaj sebi enakih tovarišev, ki so rovali proti županu. Imenovali so se naprednjake, a slov. kat. nar. stranko pa nazadnjaško. Pri občinskih volitvah napeli so vse moči, da bi dobili občinsko gospodarstvo v svoje roke, a so sramotno pogoreli. Zaradi tega zaklel se je Vršič, da mora spraviti Habjaniča v stran ter čakal ugodne prilike. Ker le potem je upal doseči svoje namene.

V krčmi postali so prav židane volje in tako je potekal hitro čas. Vršič je izginil kakor kavra iz krčme. Nastal je že nekoliko mrak, ko se je napotil Habjanič proti domu. Pospešil je korake, da bi še vsaj pred temo prišel skoz gozd, ki je bil kake pol ure hoda širok. Za slučaj vrezal si je precej močno palico. Ko pride do sredine gozda, skoči izza drevesa moška oseba. Habjanič se postavi hitro v bran, in borba se prične. Že je nasprotnik toliko oslabil, da je Hab-

janič nameril, da bi mu dal močen mahljaj po glavi. Pa v tem se spodtakne in telebi v znak. To priliko porabi tolovaj ter udari Habjaniča po glavi, da obleži nezavesten.

Doma pri Habjaniču bili so v velikih skrbeh, kje bi gospodar ostal tako dolgo. Slutili so, da se je morala pripetiti kakšna nesreča. Napotil se je sin z več drugimi fanti ga iskat. Pa ko pridejo do sredine gozda, odpre se jim grozen prizor. Habjanič ležal je v mlaki krvi mrtev na tleh. Preiskali so žepe, pa denarja niso našli.

Ta novica pretresla je grozno prebivalstvo in cela vas je zaplakala. Kdo pa mora drug popisati žalost domačih, kakor kdo sam kaj takega poskusi. Pa pregovor pravi: „Čas celi rane“. Tudi pri Habjaniču so se udali v žalostno usodo. Gospodarstvo prevzel je sin Ivan, ki je bil pravi naslednik očetov. Sledu za roparjem pa niso mogli najti.

V mesecu februarju bile so razpisane občinske volitve. Naprejbedaska stranka napela je vse žile, da bi zvrгла dosedanji odbor. Njih „oberfrajtar“ Vršič dajal je za pijačo ter si pridobil precej pristašev. Trezno mislečim ljudem se je čudno zdelo, kje dobi toliko denarja. Skupaj so stikali glave in si skrivaj pomežikovali.

Volilni dan je prišel. Volilci so prihajali od vseh strani. Katoliško nar. možje lepo trezni, naprejbedaski pa kakor boben pijani. Kat. nar. stranka zmagala je z veliko večino glasov. Za župana bil je izvoljen rajnega župana sin Ivan Habjanič.

Nekega dne, ko je Habjanič slučajno srečal Vršiča, ga vpraša: „Koliko si dobil zavarovalnine?! Ali nisi bil zavarovan?“

„Zakaj?“

„Da si pri volitvi tako častno pogorel?“ odgovori mu Habjanič se smeje.

Vršič je zaklel ter siknil sam zase skozi zobe: „Staremu sem zagodel, tebi še pa, pri moj duši, tudi bom“. Pa vendar je to Habjanič dobro razumel in nek smehljalj mu je šnil preko lica. Pa vendar o tem ni nikomur nič omenil.

Tekali so meseci. Ivan se je seznanil z krasno mladenko Ivanka Magdič in raznesla se je govorica, da bo že v jesen poroka. Prišel je Ožvaški sejem.

Ivan je gnal dva para lepih volov na prodaj, čeravno jih je pri gospodarstvu še potreboval. Tudi Vršič je gnal jedno mršavo kravico, ter opazoval na sejmu Ivana, ki še je že nekoliko opotekal. Tudi Ivanka je bila na sejmu in videvši Ivana poprej vedno treznega, sedaj pa naenkrat tako pijanega, zdela se ji je to velika uganka.

Okoli Ivana nabralo se je kmalu veliko kupcev, in je kupil jeden oba para volov za dvatisočstotriinideset kron. Ko se je vračal iz sejma, zapazil je, da ga Vršič skrivaj zasleduje.

„Ivan, greš skoraj domov?“ vpraša ga Ivanka.

„Ne. Imam še veliko opravkov, se bom še dolgo mudil.“

„Pazi, da se ti kaj ne zgodi!“

„Bodi brez skrbi, šel bom skoz Dobravo. Ostani tačas zdrava. Z Bogom!“

„Z Bogom!“

Vršiču igral je zloben smeh na licu in govoril je sam pri sebi: „Kakor nalašč, da bi te le vrag do noči zadržal.“

Ivan jo je mahnil v gostilno. Sledil mu je Vršič ter ga pri mizi v kotu opazoval. Ivan je nekoliko vina pil, a več ga je po mizi razlival. Prepirati se je začel s tovariši, ki so ga le samo mirili. Vsem pa se

je čudno zdelo, kako se je Ivan tako hitro izpremenil.

Dan se je že nagibal, ko odide Vršič. Kmalo nato je tudi Ivan krčmo zapustil. Bil je že mrak, ko je šel Ivan skozi Dobravo. Zelo se je opotekal, a oči obračal je hitro kakor tiger. Ko pride blizu košatega grma, spotakne se in telebi na tla ter obleži. Med tem se spusti ropar izza grma proti njemu, kakor tiger na svoj plen. Pa bliskovito urno skoči Ivan po koncu, dva votla strela zagrmata, grozna kletev prileti iz roparjevih ust ter se zvrne mrtev na tla. Ivan pa se poda urno proti domu, da bi šel z ljudmi gledat, kdo da je.

Ivanko je navdajala huda slutnja, zakaj ni Ivana tako dolgo mimo njih. Da bi se ne zglasil, to se jej je zdelo neverjetno. V mraku hiti k Habjaniču vprašat. Na potu že sreča Ivanovo mater, ki je šla proti Magdiču, če bi bil Ivan tam. Zelo se obe prestrašite, da ga še ni. Ivanka pove hitro bratu in prej ko je bilo pet minut, že je šlo deset krepkih fantov proti gozdu Ivann nasproti. Kar zaslišijo dva strela. Koliko so jih noge nesle leteli so proti kraju, od koder se je slišal strel. Proti njim pride močna oseba ter nameri revolver proti njim.

„Stoj! — Kdo je?“ zakriči jeden fant. „Jaz sem“, odgovori Ivan smeje. „Zelo ste me ustrašili, mislil sem, da gre cela tolpa roparjev proti meni“.

Hitro grejo na lice mesta in kako se začudijo, ko najdejo Vršiča mrtvega. Ta glas raznesel se je hitro po okolici in donel je klic: „Taka je brezverna odpadniška stranka“. Vsi Vršičevi pristaši so se spreobrnilo ter postali vzgledni ljudje.

Ivan se je oženil ter bil spoštovan in priljubljen med vsemi vaščani in okoličani. Mnogokrat je pripovedoval, kako se je za očeta maščeval.

Listnica uredništva.

Dobrna pri Celju: Dobro, a za naše porotne razmere prehudo. Pozdravljeni! Müdling pri Dunaju: Pride.

Slovenci! Rodoljub!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše družbe sv. Cirila in Metoda.

Vinogradniki pozor!

Naznanjam, da bom imel v jeseni in prihodnjo pomlad veliko množino

amerikanskih trt

na prodaj. Prodaja se samo I. vrsta.

1. Cepljenke od sort: Laški rizlic (Wälschriesling), Traminec, Sylvanec, Burgundec beli in Šipon, vcepljene na Rip. Portalis. Cena 1000 kom. 160 kron.
2. Korenjaki Rip. Portalis, Solonis in Montikola 1000 komadov 20 kron.

Za trte jamčim (garantiram), t. j., kate ne izrastejo, dam v prihodnjo jesen druge brezplačno.

Trte se pošiljajo le v od trtne uši okužene kraje. Za v jesen odvezete trte se je zglasiti do 15. novembra, za spomlad pa, dokler bo kaj zaloge.

IVAN NOVAK

trtničar pri Sv. Urbanu pri Ptuju, Za trte se jamči!

Nikdar več v življenju!

Cene v goldinarjih.

- 1 rjuha (prt) brez šiva, velik 80
- 1 odeja iz Himalaja volne 1'10.
- 1 odeja, šivana, z volno napolnjena, velika 2'40.
- 1 atlas satin odeja, velika, dobro z volno napolnjena 3'50.
- 1 posteljna predproga, komplet velika 40.
- 1 slamnica (Strohsack) iz dobrega cviliha — 80, 1'10.
- Angin za napolnjevanje perja 80 cm šir. 1 m 82.
- Angin za napolnjevanje perja 120 cm širok 1 m 56, 45.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 90 cm širok 1 m 80.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 120 cm širok, 1 m 50.
- Pukano perje brez prahu 1 kg 1'—, 1'80 in 1'60.
- Obrisalke za gospodinjstvo pripravljeno, pol ducata 1'10.
- Obrisalke za posodo, pol ducata 65.
- 1 namizni prt iz belega damasta, 1'10.
- 1 namizni prt, barvan, velik, 45, 65, 80.
- Šervijeti, beli, platneni, pol due. 90, 1'—.
- Zepni robci, beli ali barvani, 1 ducat 80, 96.

Vzorci se pošiljajo brezplačno in poštne prosto.

- Močno platno, belo, 20 m, 3'60.
- Vojaško platno, belo, 20 m, 4'20.
- Domestik platno, 20 m, 5.—.
- Pisani oksfort, močen, 1 m 25.
- Rujavo platno, močno, 1 m 20.
- Modni barhent, debel, 1 m 22.
- Močni šifon, 1 m 18.
- Šifon, jako dobro in fino blago, 1 m 26.
- Obrisalke, platnene, 1 m 20, 22, 26.
- 1 obrisalka (frotier), bela, z lepimi reki 25.
- Zenske nogavice, tople, 1 par 20.
- 1 ženska jegrova srajca, topla 65, 80, 90.
- 1 ženska srajca iz dobrega platna 45, 60.
- 1 ženske jegrove hlače, tople 68, 80.
- Moške nogavice, tople, 1 par 20, 25.
- 1 jegrova moška srajca, topla, z ovrtnikom ali brez 70, 80, 90.
- Srajca iz vojaškega platna 75.
- Oksford srajca, močna 77, 85, 95.
- Mollinos srajca, močna, 74.
- 1 jegrove moške hlače 80.
- Moške spodnje hlače iz rujavega platna 50.
- Moške spodnje hlače iz cvilha 50.
- Moške spodnje hlače iz plavega barhenta, tople 50.
- 1 moške hlače iz zimskega cajga, velike, 1'60, 1'80.
- 1 predpasnik iz lincerskega druka, za nošo na obeh straneh 48.
- 1 predpasnik iz črnega olota, jako lep 80.
- Predpasniki za otroke (Schliefeschürzen) močni, iz pisanega perkala, se dá prati 1 2 3 4 5 6 let.

- 80 85 88 42 46 50 kr.
- 1 matraca, enodelna, z afrikansko travo napolnjena 6'—.
- 1 matraca, tridelna, z afrikansko travo napolnjena 7'—.
- 1 matraca, zimnata, (Rooshaarmatratze), tridelna, 20 — in 25'—.
- 1 konjska koca, velika, 90, 1'40, 2'50, 3'—, 4'— in 5'—.
- Delavske obleke iz plavega platna ali cviliha (Schlosseranzüge) 2'80.
- 1 modna kravata, svilnata, dolga 30, 35, 50 1 par manšet, beli ali pisani 25.
- 1 šifon srajca, fina 1'—, 1'30.
- 1 naprsje, belo ali pisano 30, 85.
- 1 šifon spodnje krilo 1'70, 2'10.
- 1 klot spodnje krilo 1'80, 2'50.
- Dežnik za gospode ali gospe 1'40, 1'80.
- 1 svilnati robec 85, 1'10, 1'30, 2'—.
- 1 šal, volnati 50, 70, 90, 1'20.
- 1 šal, svilnati, fini 1'30, 1'60, 3'— 2'50.
- 4'50 m volne za žensko obleko, v vsaki modni barvi, stane 1'80, 2'25, 3'70.
- 3'10 m sukna za moško obleko, trpežno blago 3'40, 4'50, 5'60.

Manufakturna trgovina pri 'pri Amerikancu' Alojzij Gniušek Maribor, Glavni trg.

Svoji k svojim!
Slovenci, podpirajte samo obrti in gostilne somišljenikov, narodnjakov! — Ogibajte se trgovin nemškutarjev in naprejbedakov!

Popolne prepričanje, da imajo lekarnarja **Thierryja kapljice in Centifolio mazilo**

pri vseh notranjih boleznih, influenci, katarju, krčih in vnetjih vsake vrste, oslabeledostih, slabem prebavljanju, ranah, telesnih poškodbah itd. najbolj uspešno sredstvo, vam lahko napravi, da naročite kapljice, ali na željo samo poštne prosto knjigo, v kateri je na tisoče originalnih zahvalnih pism. 12 malih ali 6 podvojenih steklenic 5 K; 60 malih ali 30 podvojenih steklenic 15 K. — Dva lončka centifoliomazila 3 K 60 v s poštnino in zabojem Prosim naslovite: „Lekarna A. Thierry-a v Pregradu pri Rogatcu“. Ponarejalci in še enkratni prodajalci se sodnijsko zasledujejo. 1—9 15

Ponos vsake gospodinjice je dobra kava.

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

se ne bi smela pogledati ved v nobenem krogu. Zgodovina, kadar se pravi kava, pravi kava.

Zahtevajte le to kavo s imenom KAW.

Razne uradne pečate KUVORTE priporoča Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

* Najcenejša prodajalna *

„Pri zvezdi“, Maribor, Gosposka ulica 11.

nasproti Martincu.

Ta že 58 let obstoječa trgovina modnega, suknenega, konfekcijskega in manufakturnega blaga

„pri zvezdi“, lastnik **Ant. J. Strohmayer, Maribor, gosposka ulica št. 11.**

se je s 1. septembrom t. l. čisto na novo preosnovala in ima že v zalogi novo blago za zimo, ki se bo prodajalo po nizkih cenah, kakor je spodaj navedeno.

Goldinarska veljava.		Goldinarska veljava.	
Sukne za obleke v vseh barvah	1 meter 1:20—1:90	Zimske hlače za ženske	1 kom. 0:65
Pristen kranjski loden za obleke, kariran	1 " 2:35	Zimske srajce za ženske	1 " 0:65
" tirolski loden za obleke, gladek	1 " 1:20—2:20	Zimske nogavice, črne, rudeče, gladke	1 par 0:20
Pristno kamgarn sukne za obleke, črn, moder	1 " 2:40	Zimske rokavice	1 " 0:24
Zimski ceig za hlače	1 " 0:75	Ženske srajce iz vojaškega platna	1 kom. 0:50
Zimski loden v vseh barvah za ženske obleke dvojne širokosti	1 " 0:32—0:40	Odeja za dve osebi, z lepo volno	1 " 2:50
Zimske volnene sukne sivo za ženske obleke	1 " 0:24	Kece za konje	1 " 0:95
Barhent	1 " 0:17—0:28	Možke gate iz modrega barhenta	1 " 0:45
Gradi za matrace	1 " 0:48—0:60	Obrisalke	1 " 0:18
Močne platne za srajce	1 " 0:15	Svileni robei	1 " 0:85
Pristno demestik platno, zelo mehko	1 " 0:23	Volneni šali	1 " 0:70
Atlas gradl, rižast, rožast 120 cm širok	1 " 0:48—0:55	Spodnje krile iz flanel-barhenta	1 " 0:75
Črn atlas za predpasnike 140 cm širok	1 " 0:60—0:80	Spodnje krile (kitle) in hlače iz barhenta	1 " 1:30
Bjuhe (kompletne) velike	1 kom. 0:80	Dvojne atlas odeje, rudeče, svetlomodne z zelo fino volno	1 " 3:90
Zimske Jägerove srajce vsake velikosti	1 " 0:55—0:80	Slamjaki iz evilha, dvojne širokosti	1 " 0:90

Posebno se opozarja na veliko zalogo moških oblek.

1 štajerska obleka iz lodna, toplo vatirana samo	gld. 12.—	1 havelok z ovratnikom samo	gld. 8.—
1 suknena obleka, debela in močna samo	" 9:50	1 suknene hlače za moške	" 2:10—2:30
1 kamgarn obleka, črna z dobrim podšivom samo	" 13:50	1 ceigaste hlače za moške	" 1:00—1:50
1 obleka iz ceiga, zelo trpežna samo	" 6:50		

Naročila po pošti se izvedejo točno in hitro. Uzorci se ne pošiljajo.

* **Maribor, „Pri zvezdi“, Gosposka ulica 11.** *

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

10—12

Dunajska cesta 19. = v Medjatovi hiši v pritličju = Dunajska cesta 19.

v sprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbi in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji:

a) zavarovanje na doživetje in smrt, jednostavna zavarovanja za slučaj smrti, na doto in rento, ljudska zavarovanja z mesečnim plačilom zavarovalnine po 50 vin, 1, 2 3 in 4 K in daje po neprisiženih vlogah v oddelku „Rentna hranilnica“ deželne zavarovalnice zelo praktično starostno in rentno preskrbo;

b) zavarovanja proti vsakovrstnim neugodam (telesnim poškodbam) in neugodam na potovanju na suhem in na vodi ter jamstvena zavarovanja vsake vrste.

Pojasnila daje za Štajersko glavno poverjeništvu v Mariboru, Fabriksgasse 21, ter postreže ako se zahteva, tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Svoji k svojim!

Slovinci! pristopajte k domači zavarovalnici!